

staa en gevaldig Tale deri af Bærre. Har Emanuel ikke snakket om det?”

„Nej, jeg tror ikke, han læste Avisen idag.“

„Han gi'er dem nok ordentlig paa Klapperne, gør Bærre. Men det er, som det skal være. Det er ikke for meget til dem ... de ... Tyveknægte, siger jeg rent ud. For hvad er de vel andet ... Røvere og Kæltringepak er de og ikke andet! ... Men hvad sagde jeg den Gang ... kan du huske, Hansine? ... Er det Træhesten, vi skal ha'e igen, sagde jeg. Skal vi Bønder igen være Kvæg for Herremanden ...“

Han havde med Besvær rejst sig fra Stolen og ved Hjælp af en Stok bevæget sig et Stykke hen over Gulvet paa et Par store Slæbere. Hansine havde taget sit Tøj af og sat sig hen ved Vinduet; og mens den gamle, forbitrede Mand blev ved at snakke, sad hun stum og saae ud i den lille skyggefulde Have, hvor de ægformede Solpletter sneglede sig frem over Græs og Gange, og hvor Hønsene gik og skrabede under Stikkelsbærbuskene — ganske ligesom i hin Tid, da hun som ung Pige havde haft sin Plads ved det samme Vindu og i ensomme Timer byggede sig en Fremtid op i gyldne Drømme.

Hun sad netop og tænkte paa denne Tid og paa det første Aar af sit Ægteskab, da Emanuel og hun levede ene med og for hinanden, og da hver Dags Samliv var en ny Aabenbarelse af en rig og ukendt Lykke for hende. Hun tænkte paa den første Vinters fredelige Aftener, da de sad sammen omkring Lampen, mens Emanuel læste højt for hende eller fortalte hende om sin Ungdoms ensomme Sjælekampe. I Tiden umiddelbart efter Guttens Død havde hun troet at spore ogsaa hos Emanuel en Længsel efter hine Dages Fred og Hygge. Men hun mærkede nu for hver Dag tydeligere, at hans Tanker var begyndt at søge deres egne Veje. Hvorhen de gik, vidste hun ikke; det var, som om hun i den sidste Tid havde mistet hans inderste Fortrolighed. Men i Følelsen af sin Afmagt overfor den Nedtrykthed, der mere og mere betog ham, kunde hun ikke finde Ro for den Tanke, at han gik og skjulte noget for hende, rugede over et begyndende